

Severin Šali

Balada

Rajna sestra, kdo te zopet kliče
v stari, razcveteli sadovnjak,
kjer z obstretom blede mesečine
se zamikaš ko privid v spomine?
Kdo ti vedno še tako je drag?

Komaj mrtve ustnice premiče:
»Rada slišala bi peti ptiče.«

Rajni dedek, kaj si vzel oprte
in naložil težki polovnjak?
Gorce daleč so tam onkraj hriba,
sama žalost se nad nje nagiba.
Sedi, dedek, zdaj je pot grenak.

Vame upira le oči udрте:
»Moram gledat, če ženo že 'trte.«

Rajni oče, kaj strmiš na jase,
v prazne hleve, njive, golobnjak?
Ni živine, da zaprežeš ralo,
seme v kašči je v ogorke palo.
Čutiš? Dim gorišča polni zrak!

S hladno roko gre čez moje lase:
»Veš, moj sinko, rad bi božal klase.«

Rajna mati, kloneš med plotovi,
tvoja vas je črn okostnjak.
Težki molek ti polzi med prsti,
iščeš vnučke? So zabiti v krsti.
Pojdi, lezi! Tuli volkodlak.

Mati vzdihne: »Stražim nad grobovi!
Moli, sinko: mrtvi so zvonovi.«